

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídkue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637054

Discursus V. De Baptismo. Explicantur Privilegia, quæ Christianus quivis in
Baptismo consequitur, & quæ sint illius eidem respondendi obligationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51667)

rè ibi in personâ præsens Iudex meus: ego verò illi tanto cum opprobrio toties dorsum obverti: Erat ibi verè balneum cunctis apertissimum pro peccatis abluendis per Indulgentias, Sacrificia & sacramenta; ego verò stultus & salutis meæ inimicus, qui salutiferis hæc undis vulnera mea curare debueram, ibidem ea multiplicavi! Miserrimum est, quòd nec tantum solatii aut effugij vobis relinquendum sit, ut dicere possitis: nesciebamus, & ego nesciebam: nimis enim clarè loquebantur Concionatores, ipse locus sacris adornatus imaginibus, ipsa Altaria & apparatus, ipsi toli & nudi lapides debiræ tam tremendæ DEI habira-

tioni reverentiæ vos admonebant. Non permittam, Charissimi, ut impofteram sic vos geratis: *Terribilis est locus iste: non est hic aliud nisi domus DEI & porta cali.* Si Ecclesia est Domus Dei, volo, ut perpetuum ei honorem & venerationem deferamus; si porta est, per quam nostræ ascendant supplicationes in cælum, & obtentæ descendant benedictiones, volo, ut Leges à Christo pro venerando hoc commercio stabilitas, servemus inviolatas, ut salute & sanctitate in hoc Mundo locupletari, acquiritarum divitiarum fructu æternum gaudeamus in cælo.

Da & accipe, & iustifica Animam tuam.

DISCURSUS V.

De Sacramento Baptismi.

I. Res sunt pharmaco-
rum species; alia morbo jam præsentis medentur; alia ab infectione præservant, alia denique valerudinem restaurant, spiritus vitales augent & corroborant. Quare Dominus noster Jesus Christus, ex suavissimis, quibus amorem sui cordibus nostris instillare voluit, titulis, omnium etiam Animarum

Isa 61. Medicum se professus est. *Misit me, ut mederer contritis corde.* Ideo ut muneri huic à se suscepto ritè fungeretur, efficacissima omnis generis pharmaca ex Sanctissimo Sanguine suo composuit.

Hæc sunt septem Sacramenta; ex quibus Baptismus, Pœnitentia & extrema Unctio, peccati originalis & actualis, omnibus cõmunia remedia sunt: Matrimonium & Confirmatio pharmaca sunt præservativa: illud inordinatam carnis refrenat concupiscentiam, hoc appetitûs irascibilis debilitatem confortat. Ordo denique & multo potius Eucharistia sanitatem, per alia Sacramenta jam acquisitam, velut confortativa promonent & perficiunt. Nisi etiam adungere velimus, ab Eucharistia, ad quam tanquam ad finem & reliqua Christus instruit Sacramenta, illorum omnes participari fructus, dum Animas crebrâ ejus sumptione

fructus, uno eodemque tempore curat, præservat, & validiores reddit. Videtis ergo, quàm nobilis, de his pluribus differendi, se nobis offerat occasio & materia! Cogitate, nos ingredi pharmacopolium Paradisi, cœlestibus refertum remedijs. Hoc hodie per Sancti Baptismi portam, Sacramentorum omnium januam, intrabimus, privilegiaque, quæ quavis Christianus ex illo acquirit, nec non obligationes, quas contrahit, quibusque respondere teneretur, considerabimus.

II. Primarias Baptismi inter excellentias una est, quòd Christi Salvatoris in Jordane Baptismus ejus quodammodo imago fuerit: ita ut bene affirmari possit, excelsum esse illud opus, cujus ipsa idea tam divina est. Tria verò in Baptismo Christi concurrerunt, quando (ut inquit S. Augustinus) non ut ipse ab aquâ, sed aqua per ipsum purificaretur, ita ut illa ad nos abluendos idonea redderetur, à S. Joanne baptizari voluit. Primum fuit Pater æternus, qui cum declaravit Filium suum dilectum; alterum Spiritus Sanctus, qui supra illum in columbæ specie descendit; tertium fuit cœlum, quod hucusque clausum se se aperuit. Omnes hæc tres circumstantiæ, propter eosdem affectus in tribus prædictis præfiguratos, cujus vis Christiani Baptisma reddunt illustre. Incipiamus à primo.

III. Quid rei est Baptismus? Si quæ-
ratis ex sancto Joanne, respondebit vobis, quòd sit potestas Filium DEI fieri. *Dedit eis potestatem Filios DEI fieri. Et ne persuadeatis vobis, hæc dici per me-*

taphoram, advertite parentes steriles, ut prolium defectum, aut filiorum mortem resarciant, invenisse remedium, exteròs adoptandi in filios, iisque ac si à se procreati essent, omne hæreditatis jus elargiendi. *Adoptio nuptiarum subsidium, fortuna remedium, supplet sterilitati vel orbitati.* Legum verba sunt: quod ergo homines propter necessitatem, hoc DEUS per inexplicabilem amoris excessum fecit: quia cum unicum tantum, sed sempiternum habeat Filium, infinitis æquivalentem, tantopere nos amavit, ut omnes Fideles in filios suos voluerit adoptare. Ita inquit S. Augustinus. *Unicum genuerat & per quem cuncta creaverat, misit in Mundum, ut non esset unus, sed fratres haberet adoptatos.* Adhæc adoptatio inter homines merum tantum nomen est, nihil novi in personâ adoptatâ producens; nec altiori basi, quàm adoptantis affectui innititur. *Adoptatio nomen inane.* Ubi Pater noster cœlestis adoptando nos profuis, non tantum filiorum nomen, quod per se magnum est ornamentum, sed ipsam quoque rem impertitur. *Videte, inquit S. Joannes, qualem Joannes charitatem dedit nobis Pater, ut Filij 5. 1. DEI nominemur, & simus.* Elargiendo enim in Baptismo suam divinam gratiam, suumque Spiritum, sit quodammodo anima nostræ animæ, & cordis nostri. In veritate homo Christianus non est tam terreni Patris filius, quia eo generatus est, quàm est Filius DEI, ab hoc in Sacrosancto Baptismate regeneratus; quid enim à patre terreno præter membrorum suo-

rum accepit materiam? à Patre verò
coelesti Esse novum & totum Deificum
accepit. Et hæc est ratio, ob quam S. Ja-
cobus de dictâ adoptione loquendo,
vocet eam generationem, indicando
nobis, quàm verum sit, animam bapti-
zaram verè Filiam Dei esse, & non abs-
que privilegio admirabili, superante
Jacob. 1.
18. vim omnîs generationis humanæ, Di-
vinæ naturæ participem. *Voluntariè*
nos genuit verbo veritatis, ut simus ini-
tium aliquod creaturæ ejus. Volunta-
riè, inquit Apostolus, nos genuit, me-
diante Filio suo Divino, Verbo verita-
tis, ut simus caput, hoc est, magis illu-
stre & beatum opus inter omnia ejus

S. Aug. opera: Ut simus initium aliquod crea-
lib. 2. de cura ejus. Considerate bene hanc vo-
conf. E- cem, *Voluntariè, ex merâ voluntate*
9 ang. 6. suâ nos generavit, quæ mirum in mo-
2. dum hanc adoptionem nobilitat. Quia

licet adoptio humana hæc gaudeat
prærogativâ, posse ad beneplacitum
S. Tho. suam eligere tales filios, quod natura
3. p. 9. facere non potest; nihilominus ado-
23. ar. ptio humana in electo præsupponit
1. in c. merita, non confert; è diverso Divina
adoptio non ex alicujus boni prævi-
sione aut merito talem gratiam largi-
tur. *Potens est de lapidibus suscitare*

Luc. 3. Filios Abrahæ.

8. IV. Potestisne, Dilectissimi hanc ver-
ritatem audire, & non dignas tali ge-
neratione & filiatione Divinâ, quam in
sancto Baptismo consecuti estis, concipi-

ij. 32.
8. pere cogitationes? *Princeps ea, qua di-*
gna sunt Principe, cogitabit. Filius
Principis non cogitabit falcare agros
aratro, sicut cogitaret, si natus esset
patre agricolâ. Quomodo ergo Chri-

stianus tam humiles in corde suo fovet
spiritus, qui parùm ab Infideli eum
distingunt? non gaudet, nisi pro-
ventibus terræ; non nisi terrenam
aspirat ad gloriam, non aliam sibi ima-
ginatur felicitatem, quàm proprijs
sensibus, caducarum tantùm capacibus
voluptatum, satisfacere. Recordemini,
Charissimi, Principes vos esse non
sanguinis humani, sed Sanguinis Chri-
sti Jesu; cujus omnes, medio Baptismi
lavacro, fratres facti estis, qui tam ex-
cellsum Filiorum Dei titulum vobis se-
cum cum munem esset voluit. Qualis
ergo erit ignominia, tantâ eminentes
dignitate, continuo eum dedecore vi-
tam ducere ad eò ignobilem? non tan-
tùm pudere debet Christianos, male à-
gere; etiam rubori esse debet, tam pa-
rum boni operari, ut fieri solet, quando
divinæ generationis nobilitati tam
eorum vita non respondet. Demus, ut
ita dicam, plumbum ex vilibus eructu
cavernis non erubescere humilem su-
am originem. Sed quis ferat, quòd
plumbum illud, quod inter auri venas
enascitur, suæ vilitatis non pudeat?
Eodem modo concedamus, Infideles
rebus caducis & perituris toros imer-
sos esse; ortus eorum ad altiora illos
non excitat. Sed Christiani, radijs
fecundati Divini Solis, qui ex precio-
sis Sanctæ Ecclesiæ fodinis suam du-
cunt originem, poteruntne sine vere-
cundia affectibus suis ignobili assimi-
lari plumbo, qui solidum charitatis
aurum deberent esse, ad quem vis lapi-
dem lydiū examinandum?

V. Sed quid nunc dicemus de illis,
qui non solum augustæ Baptizatorum
con-

conditioni vitæ suæ non respondent, sed ne quidem illam cognoscunt; unde nunquam etiam Patri suo cælesti, quod inter tales eos elegerit, dignantur agere gratias? Placorem referunt sapientius DEO reperisse gratias, quod Græcus, non Barbarus natus esset. Quando unquam Patri cælesti sufficientes poterit referre grates Christianus, quod eum consortio Sanctorum in luce Sacratissima Fidei dignatus sit aggregare? *Qui dignos nos fecit in partem sortis Sanctorum in lumine.* O quæ felicior fors potest esse, quàm ista! O quanta felicitas! O quantus favor! Tor animabus eadem die, eadem illâ horâ, eodemque temporis puncto in Indijs inter Infideles ad corpus, quod erit aliquando Inferni pabulum, organizandum destinatis, animam nostram in Sanctæ Ecclesiæ Catholicæ sinum ablegatam esse ad corpus informandum, quod sacris undis ablutum, eidem animæ in paradiso, æternum non nimis arduo conatu sociari, in dō cum eadem omnibus Divinæ filiationis fructibus cum immensa gaudij superabundantiâ perfrui potest! *In partem sortis Sanctorum in lumine.*

VI. Alterum Baptismi nostri privilegium est Spiritus Sanctus, qui similiter supra nos descendit, ut omnes cæli Incolæ nobilissimam illam Patris audiant vocem: *Tu es filius meus dilectus, in te complacui mihi.* Notandum est, Spiritum Sanctum, ut docet S. Thomas, id esse Ecclesiæ, quod cor corpori, cuius Christus est caput, in dō ut vult S. Augustinus. Animæ loco est. *Quod est in corpore nostro anima, id est, Spiritus*

Sanctus in corpore Christi, quod est Ecclesia. Jsm verò, quæ toti Ecclesiæ Spiritus Sanctus confert beneficia, illa eadem cuique Animæ fidei à Spiritu Sancto proportionaliter sunt collata, 80. de ira, ut in Baptismate fiat quasi animæ illius anima, & Spiritus istius Spiritus. *Quoniam estis Filij DEI, misit Deus Spiritum in corda vestra.* Hæc est imitatio Divini Patris nostri liberalitas, ut non contentus sit donare nobis donum, sed ipsum etiam datorem donare voluerit. Ideoque ultra creatum illud Gratiæ donum, regeneratis in Baptismo, increatum Spiritus Sancti donum concedit, qui dum supra aquas sacri fontis descendit, novum de membris nostris sibi templum extruit. *Membra vestra, templum sunt Spiritus Sancti!* O mirabilem descensum, quo quantum vitam dando creaturæ, Creator se humiliat, tantum vivendo cum Creatore ipso creatura exaltatur! justissimam habemus causam pro vitâ tam Divinâ Altissimam incessanter laudandi. *Landabo Dominum in vitâ meâ: Experti quotidianas prodigiorum adeo stupendorum operationes.*

VII. Divinus ille hospes è Cælo in animam baptizatam descendens non venit solus, sed more magnorum Regum numeroso Anlicorum symmate stipatus incedit. Hic verò comitatus in gratiâ Divinâ, ejusc, donis consistens, totus in ejusdem Animæ utilitatem adornatus est, nec unquam illa ab his separate descendit. Res istas tam grandes explicemus, quæ aliàs, perinde ac aulæa complicata, precium & decorum suum

suam non possunt ostendere. Dico ergo imprimis, Divinum hunc Spiritum secum Animæ adferre Gratiā, quæ (ut jam aliā intellexistis) omnium divitiarum thesaurus est, & semen Divinitatis: *Semen Dei in eo manet*: Eodem enim modo, quo semen naturam suam accipit à fructu; ita ipsa à Divina natura suam participat. Et quia effectus causarum suarum sunt imagines, ex illis facilius Gratiæ Baptismalis excellentiam intelligetis.

VIII. Primus ergo effectus istius Gratiæ est, perditam, Protoplasti culpā, per generationem carnalem in quemvis nostrum propagatā, reddere innocentiam, in iniquitatibus conceptus sum. Supponendum est igitur primum hominem peccato suo non tantum sibi soli, sed nobis etiam, cunctisque à se usque ad finem Mundi descensuris, nocuisse. Noverunt quidam artem omnes fructus veneno inficiendi, virus radici inferendo. Tali arte usus est Diabolus (qui mille nocendi habet technas) quando primum Parentem nostrum ad transgrediendum DEI mandatum induxit. Tunc enim tam lethale radici immisit toxicum, ut, si in æternum duraturus esset Mundus, in æternum quoque homines hoc veneno infecti nascerentur. Hoc est peccatum originale, cum quo nascimur, estque perversitas naturæ, ab illius dissolutione harmoniæ oriunda, quæ iustitia originalis in statu innocentiae erat prædita. Hæc hæc Innocentia in Baptismo nobis restituitur: non ita quidem, ut difficultas ad recte vivendum, ex rebelli nata concupiscentiā,

omnino cesset, verum ita, ut hæc difficultas vinci possit; majorque gloria ex reportata resultantis victoriā, & baptismalis gratiæ virtute acquisita, priorem illam animi tranquillitatem, quæ in statu vigeat innocentiae, suppleat & restauret. Magna illa mutatio, à Gratiā Baptismali in Animam hominis inducta, pro dignitate explicari non potest; quā sit, ut qui erant Dæmonis mancipia, fratres fiant JESU Christi, omnis fœdicitatis ac servitutis experteret, ipsiq; in cælo Angelis decore pares. Ajant in quibusdam Britanniae Majoris partibus acerbos aliquos fructus, in formā pilarum, in aquas præfluentes ab arboribus decidere; tandem bene humectatos in plumatas nivei coloris aves commutari. An non dicere possemus Deū hoc naturæ portento adumbrare voluisse id, quod in sanctissimo Baptismi Sacramento produci Gratiā? Anima, quæ per peccatum originale massa erat omni malitiā informis, vix sacrosanctis his immersa undis, non solum reviviscit, sed ad circumstantium stuporem Angelorum candidis cælestis Innocentiæ plumis vestitur. Ideo Spiritus Sanctus in Mundi principio super aquas ambulasse dicitur. *Spiritus Domini ferebatur super aquas*; Quasi jam tuoc dissonare voluisset aquas, ut essent præcipuum futuris temporibus instrumentum ad animas nostras restituendas & sanctificandas. Hoc in vitæ balneo omnia submerguntur peccata; *Contribulasti capita Draconum in aquis*: sive hæc capita sunt noxæ originalis, quæ multarum instar est, tantam

quam origo altarum omnium, siue sint peccata actualia; quando persona adulta ætatis baptizatur; unde sicut, quando videntes Hebræi Ægyptios in maris rubro suffocatos, pro solenni gratiarum actione decantârunt hymnum, ita Patrini, infantis jam sacro fonte tincti, vices supplere deberent? pro magno hoc beneficio gratias agentes DEO, qui peccatum illius in hoc sanctissimo balneo, Christi Sanguinem, mediante Baptismo, nobis repræsentante submersit. *Cantemus Domino, gloriosè enim magnificatus est, equum & ascensorem projecit in mare.*

IX. Quamobrem si oculis vestris Animæ pauldante baptizata, pulchritudinem intueri possitis, nullam amplius in terrâ venustatem aspicere desideraretis. Pro confirmatione hujus, factum percipite insigne, à gravibus traditum Auctoribus, præcipuè verò à Sancto Antonino temporum suorum fastis insertum. Anno millesimo ducentesimo nonagesimo sexto Cassanus Tartarorum Rex cum ducentis equitum millibus regno egressus, vicinas regiones omnes strage, & difficultas terrore impleverat. Hoc rerum statu misit ad Armeniæ Regem, qui filiam ejus conjugem peteret, cujus egregiam corporis formam illustriorum morum junctam honestati fama ad aures ejus pertulerat: nec abnuere potuit Regius patens, maximè postquam per Matrimonij pacta principi filia licuit, etsi Infideli juncta esset, ritu Christianorum, in quo educata fuerat, pro arbitrio vivere. Nuptijs apparatus sumè celebratis, & post ali-

quod temporis intervallum primis partus horâ propinquante, à Regno & Rege filius masculus, Matri formâ similis expectabatur; cum ecce misera Regina, superatis pluribus doloribus, infelicem, atrum, deformem & foetidum omnium cum horrore in lucem partum dedit. Facile ratiocinando assequi licet, quanta fuerit Matris, totius Aulæ, maximè verò Cassani Regis confusio. Iste animi præcipites impetus frenare minimè doctus, turre & affi mare; indicium hoc esse clarissimum; uxorem suam adulterio se polluisse, eaque causâ mox eam ad rogum cum prole condemnat. Nihil gemitus, nihil Juramenta ad contestandam illibatam Regiæ Innocentiam profuere: cumque se jam ad subeundam mortem duci videret, saltem, inquit hoc mihi in extremis detur solatij, ut sacrâ exomologesi expiata, acceptoque salutari corporis Christi Viatico, infelicem filiolum meum mihi amplexari liceat, tum volens lubens moriar. Magnum fuit, vel tantillam gratiam impetrare potuisse; impetravit tamen, & mox, ubi monstrum hoc potius, quàm humanam prolem intra ulnas accepit, affusâ aquâ baptizavit. Creditisne? Vix sacrosanctâ hæc lymphâ partus ille tam deformis tinctus fuerat, formosus statim, ut Angelus, omnibus visus est, aded quidem, ut Cassanus supra omnem fidem attonitus, cognitâ, eventu tam sensibili, Sacramenti virtute, cum præcipuis Aulæ suæ Proceribus baptizatus sit, causâque fuerit, ut in Regione Tartarorum, ejus exemplo persuasâ, Fides Chri-

Christiani non exigua incrementa ceperit. Hæc tam ingens, quæ in corpore istius infantis accidit mutatio, semper in cuiuscunque baptizati Animâ contingit; sed quæ tan. o. majori cum utilitate, quanto omnem naturalem deformitatem peccati monstrum infinities excedit.

X. Hac cum innocentia & gratia, omnis culpa in anima destructrice, omnia Spiritus Sancti dona & virtutes infusa adferuntur, iisque, quot & quantacunque sunt, utendi datur potestas; ut Spiritu Sancto nos vivificante, & Cælestis Patris nos adoptantis filiatione dignam colamus vitâ. At quàm subito huc thesaurum dilapidat, quicumque Baptismi gratiam perdit! O iacturam sanguineis desolendam lachrymis! Iacturam, ad quam condignè deplorandam ipsum cælum atra obductum nube luctum induere oporteret! Attamen quot reperiuntur quotidie, absconditum hunc suum thesaurum ob rem nauci prodigentes? O si quis posset Animæ prima vice peccato consentientis adstare auribus & ingeminare: quid facis misera, quid facis? Ignoras profecto, quanti pro te sit precij Baptismi gratia, quam obicere, immundisque passionum tuarum pedibus, velut margaritam ante porcos, calcandam subicere cogitas. O si agnosceres infelix, quo miseriarum te impellat Diabolus! O si scires; Satis tibi sit non ignorare, post primum peccatum perpetratum, quantumcunque deploratur, nunquam de salute æterna te securam esse. Verum quidem

est, ope pœnitentiæ gratiam perditam recuperari posse; sed quanto difficilius est, amissam reperire, quàm illam non perdere? Ordinum Ductor, qui paucis militibus locum munitum defendere potuit, postquam illum hosti cessit, tam parvo militum numero eum non recuperabit; oportebit integrum conscribere exercitum; qui tamen fortassis loco amisso non potietur. Sacramentum Pœnitentiæ etiam Baptisma vocatur, quo Anima renascitur, sed est Baptismus admodum laboriosus, quia pro recuperanda statione, Dæmoni voluntariè traditâ, magnâ profus opus est vitium contentions, & labore.

XI. Ad hoc singulariter parentes attendere deberent, suorumque filiorum educationi perpetuâ cum sollicitudine invigilare, præcipuè verò cum jam usu rationis præditi ætate crescant. Optima S. Ludovici Regis Francorum mater Blanca, Regina tam prudens & sancta, hac in re omnibus Christianis parentibus deberet esse exemplo, cui in educatione filii sui nulla res adeò cordi erat, quàm ejusdem baptismalem innocentiam illibatam conservare; in quem etiam finem quotidie vesperi hac vetè cælesti eum benedictione muniebat: Filii mi, vellem te potiùs in brachijs meis mortuum, quàm peccato inquinatum aspicere. Refert sanè plurimum, Charissimi, nunquam incipere malè agere, nec unquam charitatis ignem extinguere, quem intra nos in Baptismo Spiritus Sanctus accendit. *Spiritus Sanctus* nolite extinguere, quia divinus hic ignis

ignis bonis operibus sensim crescendo in beatum erumpet incendium. Ceterum si quis a puero malè agere incipiat, valdè difficile erit etiam in extrema senectà à malo abstinere. Non est tempestas, quæ majus vineis inferat dâmnum, quàm nimbus uvis jam d. florentibus superveniens.

Ellin. l. 7. 6. 24.

Pessimum est inter omnia, cum deflorescentem vitem percussit imber. Tene-riori ætati voluptas magis nova vide-
tur, ideòque magis delectari. *Omnia prima nos magis delectant;* quo fit, ut tam altas dein radices prava assuetu-
do agat, ut sola eas mors valeat evel-
lere.

Arif. l. 7. polit.

XII. Sed ut redeamus ad scopum nostrum, quid videatur vobis de divi-
no illo hospite, de tam splendido comitatu, quem secum in Animam sacro fonte ablutam introducit? Nec dum tamen dixi omnia. Inter effe-
ctus Sacramenti Baptismi singularis-
simus est, Animæ characterem im-
primere, simile illi signum, quod in Sacramento quovis, quod iterari non potest, Animæ imprimeretur; in Sacra-
mento scilicet Confirmationis & Or-
dinis. Differunt tamen inter se quo-
ad finem. Character Sacrament. Or-
dinis nos Christo, velut Ministros cum summo Sacerdote, conjungit; in Con-
firmatione Christo nos ut magno Regi milites conjungit. In Baptismo eidem ut magno Patri filios conjungit. Ver-
bo, character iste est quasi filiationis nostræ instrumentum, quod charæ, sed Animæ potentis impressum in om-
nem æternitatem nunquam delectur; adeò, ut hoc miserimi illi æter-

S. Thom. 3. p. q. 63. ar. 5. ad 3.

nium damnandi omnibus Inferni flâmis nunquam consumere, aut extinguere possint, si: que opprobrio & afflictioni sempiternæ, collatæ in Baptismo gratiæ non respondisse. Sicurè di-
verso ei, qui vitâ bene actâ condignos Gratæ fructus protulit, gaudio erit in cælis, & gloriæ sempiternæ. Idem evenit, inquit S. Thomas, in chara-
ctere militari; qui post prælium in omnibus manet prorsus idem, tam in victis, quàm victoribus; sed sorte diversa; his enim cedit ad gloriam, illis in opprobrium sempiternum. *In his, qui vicerunt ad gloriam, in his, qui vici sunt, ad pœnam.*

S. Thom. 3. p. q. 63. ar. 5. ad 3.

XIII. Atque hoc est ultimum sacri Baptismi privilegium, id est, Cælum apertum. Qui filius est, illi debetur hæreditas. *Si Filij, & Hæredes. Rom. 8.* Qui vitam agit secundum Spiritum, *17.* illi vita debetur cælestis, *Si Spiritu Rom. 8.* *falla carnis mortificaveritis, v. v. v. 15.* Ecce igitur, cælum Baptismo Christi reteratum, æternum illud signi-
ficat præmium, quo Christiani, se-
cundum professionem suam viventes, post mortem gaudebunt in cælo; itaque jus illud, quod in præsentia ad hoc præmium obtinendum acqui-
siverunt. Notate pulcherrimam istam Apostoli consequentiam: *Si Filij, & Hæredes.* Sicut Pater terrenus filium, qui se illi probat, non potest privare hæreditate, ita ne quidem potest excludere adoptatum. Leges enim non permittunt. Multò minus ac-
cedere poterit, ut Pater cælestis cunctos nos ut filios agnoscens, licet ad-
optivos, sed tamen divinæ participes

naturæ, felicissimâ, qui est Deus ipse, exuat hereditate. *Hæredis quidem Dei.* modò ab ejus obsequio non deficiamus. Cælum igitur, Charissimi, in ipso collati Baptismi momento pro nobis aperitur; portæque illæ adamantinæ, nullo perfringibiles malleo, sua sponte referantur, ut ita aperta exspectent animam fidelem, quam diu illibatam servat innocentiam, aut saltem penitentiâ perditam recuperat. Atque hic omnino oportet, ut modum baptizandi vos doceam, ut quandoque, cum necessitas postulat, regnum cælorum turò Animæ alicui possitis aperire, & tanti boni possessionem ministerio Sacramenti conferre.

S. Thom. 3. p. q. 67. ar. 3. XIV. Sciendum ergo est, cum Sacramentum hoc sit maxime necessarium, voluisse Christum Dominum esse quoque administratum facillimum: hinc quivis ad baptizandum aptus est, etiam Infidelis. Et quamvis nemo licitè baptizet, quando proprius ad id faciendum Minister haberi potest, qui est Sacerdos, nihilominus unusquisque validè baptizat. Materia hujus Sacramenti est aqua communis, quæ, sicut principium generationis, propitissimè regenerationem novæ vitæ nobis repræsentat; per virtutem verò, quam habet, abstergerendi, omnium sordium ablutio-nem; per virtutem refrigerandi, fomitis mitigationem, denique per splendorem, lumen fidei nobis significat. Forma in his consistit verbis. *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.* Exprimendo

hæc verbis, *ego te baptizo*, actionem baptizandi, reliquis veò sanctissimæ Trinitatis mysteriis, invocibus quidem istis in nomine unitatem essentia, cæteris, Divinarum Trinitatem Personarum. Quapropter, ut specimen vobis sacrae hujus administrationis proponam, si vobis infans baptizandus urgente necessitate offerretur, quid faceretis? Oportebit accipere aquam, eamque infundere capiti (& casu quo id fieri non possit, principalior pars, quæ prostat, tingenda foret) exprimendo actum ipsi baptizandi, his verbis, *Ego te baptizo*, Et immediatè reliqua verba pronuntianda sunt, quæ, dum Cruce nos signamus, solent proferri. *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.* Ita, ut uno tractu omnia simul enuncientur: neque perturbari vos sinite, ut sæpe in casibus subitanis & inexpectatis fieri solet; atque ob hanc causam existimavit S. Thomas, si taliter à laico domi baptizatus supervixerit, debere à Sacerdote sub conditione denuo baptizari. *Non intelligitur iteratum, quod ambiguitur esse factum.* Et quia mentionem feci de termino isto, sub conditione, non ab reiteratione hoc ipsum explicare. Sciendum ergo est, quòd si deprehendi non possit, vivane sit proles an mortua tunc erit baptizanda, ut si viva esset, salvetur; sed tamen sub conditione Sacramentum periculo nullitatis exponatur, si mortua foret. Ideoque sic dicere debetis. *Si vivis, ego te baptizo, in nomine Patris & Filij & Spiritus Sancti.* Quòd si deinde mor-

mortuum fuisse experiamini, nolite turbari, quia in tali casu pietas vestra facit, ne temerè egisse ceaseri possitis, *Leo, 1. c. d nulla* *L. 4. de consuet.* *Non intervenit temeritas præsumptio- nis, ubi est diligentia pietatis.* Cæremoniarum aliàs consuetarum, ut sunt impositio nominis, exorcismus, Catechismus, Chrisma, Sal benedictum, etsi mysterijs cælestibus sint plenæ, non ideo tamen ad validè baptizandum sunt necessariæ. Hinc est, quod in casu necessitatis urgente, sine scrupulo omittantur, quæ postea pro antiqua Ecclesiæ consuetudine, periculo jam præterito, suppleantur; his enim ritibus visibilibus ad effectuum invisibilem, in Sacramento productum, cognitionem Fideles inducuntur.

XV. Quapropter hinc mihi temperare non possum, quin justissimo Zelo invehar in matres, quædam gravidæ sunt, quasi nullius præcij aut valoris gestarent onus, nec animam cælestis gloriæ capacem, mille abortiendi periculis se exponunt; aut indebitâ & nimiam corporis agitatione, aut graviore, quam ferre commodè possint, frumenti, fascium, similiumque onerum gestatione: an levis vobis videtur jactura Animam Baptismi experire perdere? Tantum est hoc damnum, ut ad illud dignè deplorandum tota non sufficiat æternitas, quâ durante, hæc anima Deum glorificasset, gavisæque fuisset, si negligentiam vestram non, antequam nasceretur, jam obiisset. Quid verò dicemus, si unquam tam enorme patretur scelus, ut ad regendam criminis infamiam adhuc

majori scelere proles in utero suffocetur? Quis explicabit, sceleris tam detestandi atrocitatem? Cælestem animæ auferre hæreditatem? Quomodo infelix mater unquam tanti furti damnum reparabit? Quibus in fodinis æquivalentem reperiet thesaurum? Hinc sceleris enormitatem inconsolabilibus deplorat lacrymis Ecclesia, quæ velut formosa illa Rachel Animarum sibi perditarum, amissâ recuperandarum spe, solatio destituta ingemiscit. *Matth. 2, 18.* *Noluit consolari, quia non sunt.* Quod si Christianus baptizatus occidatur, sanctæ Ecclesiæ, velut mater mortui in hoc exilio filij jacturam deplorat; spes eam nihilominus solatur, quod idemmet vivat in Patria. Hoc verò solacium in occisa ante Baptismum prole habere non potest. Hinc nec spes, nec remedium, nec compensatio locum inveniunt. *Noluit consolari, quia non sunt.* O infelicem ergo animam, quæ aliam ultimo suo sine privavit; Execrabili hoc facinore cunctis Servatoris nostri finibus sese opposuit. Hæc omnia ipsius itinera, sudores, afflictiones, passionem, mortemque durissimam, quæ omnia solam illam preciosam vitam, per Baptismum acquirendam, pro fine suo habebant, irrita fecit. *Ego veni, ut vitam habeant.* *Joan. 10.* Quam horrendum igitur erit audacissimis hujusmodi homicidis coram Christi Tribunali comparere, & justum verumque Animæ ipsi ablatæ pondus in bilance Crucis intueri! Pro unica anima salvanda, si res posceret, in terras redirem, omniæque,

quæ pro cunctis in cruce passus sum, *lib. 1. re-* sustinerem libentissimè; quodam die *vel. c. 88.* Christus dicebat S. Brigittæ. Considerate jam, quanta pro amoris hujus mensura futura sit Servatoris nostri indignatio contra eum, qui ipsi Animam, ipsum verò Animæ, cælumque totum auferre ausus fuerit? Nihil juvabit hîc ad se purgandum timor ignominie, aut totius familiæ infamia. Idem est, ac atramento se lavare, & mundatum se putare. Quis ille timor, quæ infamia, quod opprobrium, quis ille familiæ splendor, ubi de æterna Animæ felicitate agitur? Cùm à principio DEUS prohiberet homicidium, etiam ab ipsis bestiis rationem & vindictam se petiturum declaravit: *Genef. 9. 5.* *Sanguinem animarum vestrarum de manu cunctarum bestiarum requiram.* Non quòd unquam bestie coram DEO reæ homicidij esse possint, sed ut intelligamus, nullam coram tribunali divino excusationem pro legitima acceptum iri, ubi de voluntario agitur homicidio; cùm ipsæ quoque feræ, quasi culpabiles arguendæ sint, quæ tamen iniquitatis sunt incapaces. Quod si ergo qualescunque homicidium punietur absque ulla remissione, quanto magis, quod à Patre, aut Matre in prole innocente committitur, vindictæ æternæ castigandum remanebit? Certè antiqui Christiani tam enorme & atrox putarunt scelus, ut multo tempore consuetudine receptum fuerit, tanti sceleris reum, toto vitæ suæ spacio ab introitu Ecclesiæ prohibere. Ita statuit Concilium Ancyranum canone

vigesimo primo: & Concilium Illiberitanum judicavit, etiam in mortis articulo similibus difficulter sanctissimam Communionem permitteudam. *Vix in fine danda eis Communitio,* Moguntinum, tantum mitigans rigorem, permisit, ut in fine decem aliorum communicare possint, hoc tamen pacto, ut corâ reliquâ vitâ tam atrox scelus pœnitentiâ continuâ deplorarent. *Ita tamen, ut omni tempore vitæ suæ fletibus & humilitati insistant.* Hic est sanctæ Ecclesiæ sentus in ponderanda, & puniendi illorum iniquitate, qui hominem Baptismi expertem peremere. Hinc Conciliorum, & Ecclesiæ bilanci necesse est etiam ætimationem nostram respondere, quæ toties alias minoris, quàm sint, res ponderis judicat. Non existimabo, aliquem esse inter vos tam horrendo inquinatum crimine; quòd si verò quis esset, illi non tam salubre, quàm necessarium do consilium, ne ullum elabi sinat diem, quo non amarissima cordis contritione à DEO veniam exposcat, tamque diu pœnitentiæ lavacro se abluat, quousque in fine vitæ desideratam animæ munditiem se consecutum esse sperare possit. *Hom. in c. 1. Math.* Vipera, inquit S. Joannes Chrysostomus, postquam mortu venenato hominem infecit, anhelat ad aquas, quasi ab hoc maleficio se purificatora. Quare si ejusmodi venenata hîc esset vipera, quæ non alienas, sed proprias etiam proles dupliç, & corporis & animæ morte peremisset, ad salutiferas pœnitentiæ lymphas properet; nec levi brachio iisdem se lavet.

vet, sed totam omni studio se immergat, ut cunctam tam funesti sceleris memortiam esse abolitam experiatur. Vae aliis infelici, si coram Tribunali divino repetundarum arguatur! Sanctus Vincentius Ferrerius, audito Sororis suæ obitu, sæpius Sacrosanctam pro ea Deo litavit hostiam, ut, in quo statu illius esset anima, à Deo intelligeret; opemque, si indigeret, adferret. Et ecce, quodam die manè, dum facit ad Aram, videt illam ad se venire totam flammis circumdatam, infantem manibus gerentem, quem in frustra disceptum misera devorabat, nec unquam consumebat. Si quidem jam devoratus de novo crescere videbatur, ut semper repetere posset diram illam lancinam. Hoc verò atrocissimum tormenti genus femina ista subire cogebatur ob abortum, quo vim sibi ab æthiops mancipio illatam stulta cooperire conata fuit. Bonum mihi est (ita sanctum tratem affabatur) bonum mihi est, quòd tam grande scelus ardentissimam cordis contritione abluerim: quod si non fecissem, pœna hæc tam horrenda, quam in purgatorijs modò flammis sustineo, in Inferno nunquam finienda mihi sufferenda fuisset. His dictis disparuit, consilium supra datum commendans, ut nunc ea assiduis & amaris deplemuss lacrymis, pro quibus sine illarum effusione nullum aliud dabitur remedium.

II.

XVI. Sed non volo amplius reprehensionibus, quas non meruistis, turbare consolationem vestram, or-

tam ex discursu de Baptismi Sacramento. Quid videtur vobis Charissimi, de magno illo Animæ baptizate privilegio? Possè dicere: Filia Dei sum magis propriè, quàm homo terreni patris filius: Soror sum JESU Christi! sum Templum, Thronus, Sponsa Spiritus Sancti, ipse est vita mea; Hæres sum Paradisi; meum est calorum Regnum, & meum erit in æternum; si non voluntariè aliquo peccato eidem renuntio! Nescio profectò, quomodo intellectis veritatibus, tam mirabilibus & certis, cor è pectore non profiliat. At omne Feudum suum habet Homagium; onus sequitur honorem: Quæ verò sunt Christiani obligationes in Baptismo contractæ: Mihi videntur ad duas reduci, quas Ecclesia eleganti illa comprehendit oratione, Deòque pro omnibus fidelibus offert: *da cunctis, qui Christianam Dom. 33 professione censentur, & ista respuere; post que hinc inimica sunt nomini & ea, quæ asch. sunt apta, sectari.* Et, ut dicamus quod res est, quæ sunt arboris sylvestris obligationes, postquam nobiliori insito surculo è sylva in hortum est transplantata? Sunt imprimis, non amplius acerbos & sylvestres, sed suaves deinceps & maturos fructus producere. At nos, Charissimi, sylvestres illæ sumus arbores, qui nati in deserto, steriles inter naturæ insectæ arenas, incapaces eramus ullos unquam vitæ fructus proferre; si non Baptismi ope, Christo inserti, in deliciosum Ecclesiæ hortum mirâ felicitate transplantati fuissetus. Ita ab Apostolo vocati sunt Christiani: *com- planta-*

plantati, aut ut habetur in græco. *con-*
fisiij, ut intelligamus, quibus obstrin-
 Rom. 6. 5. gimus, obligationes, non amplius
 secundum veteris trunci: id est, Adami
 sed JESU Christi, cui insiti sumus, in-
 clinationem fructificandi. *In novi-*
tate vita ambulemus. At videte quæso,
 quam comprâ interdum excusatione
 utantur aliqui, sub sensualitatibus suis,
 & passionibus libentius indulgeant:
 dicunt, *carne constamus*: hoc prorsus
 idem est, ac si oleaster, quia è sylva ex-
 tractus est, postea, etsi transplantatus &
 nova insitione excultus prætenderet
 ingratos, ut antea, fructus producere.
 Non ita, Charissimi; ideo Christiani
 sumus, ut non amplius simus de car-
 ne; non carnem sequamur, carnis re-
 nunciemus operibus, nec imposte-
 rum insipidos naturæ corruptæ fru-
 ctus proferamus. *Christianus*, inquit
 Tertullianus, *est homo non hujus, sed*
futuri seculi: his omnibus solemnif-
 simum in Baptismo dedit repudium,
 Carni, Mundo & Dæmoni: omnibus
 horum cupiditatibus mortuus & sepul-
 tus est: quod est idem, ac si quis di-
 ceret; absit, ut aliquando ad similia
 professioni suæ indigna homo bap-
 tizatus aspiret. Hinc est, quod olim
 Infantes baptizandi aquæ immerge-
 bantur, ut hoc modo Salvatoris no-
 stri significaretur sepultura, cui se fi-
 deles tali Sacramento suscepto sibi
 jam mortui conformant. *Consepulti*
 Rom. 6. 3. *sumus cum Christo per Baptismum in*
mortem. At considerate obsecro,
 quanta quotidie inter Christianos or-
 dinis videatur perversitas? tot mor-
 tuos infeliciter resuscitados extra se-

pulchrum vivos deprehenditis: volo
 dicere, tot, qui operibus carnis, in
 sacro fonte submersi, renunciave-
 rant, vitam vivere adeo infamem,
 quæ ipsis etiam infidelibus pudori fo-
 reret. Seculi hujus detestati pompas,
 plus superbæ, vanitatis & fastui stu-
 dent, quam si ipsi se dedendi professio-
 nem fecissent. Servitutem Diaboli
 execrati plus cunctis ejus obediunt
 suggestionibus, quam unquam aliis;
 nec tantum absque molestia, sed ma-
 gnâ cum lætitia! quid ergo foret, si
 de temporibus nostris diceretur, quod
 de suis dicebat, Augustinus? *omnibus*
pejus vivunt mali Christiani, & talibus
plena est Ecclesia. Sed timeo, ne verè
 ista, atque his plura dici possint.

XVII. Non vellem vobis persua-
 deretis, Christiani alicujus peccatum
 facilius quam Infidelis veniam me-
 reri, cum dicto: *Christiani sumus, si*
calum non est pro Christianis pro quibus
ergo erit? Calum Christianorum bo-
 no conditum est, non nego, sed hac
 conditione, ut Christianorum more
 vivant. Ceterum tres circumstan-
 tias valde aggravantes in peccato
 ipsorum Apostolus observat. Prima
 est, quod Christiani peccando pa-
 ctum cum Patre æterno initum, ac-
 ceptando illum in Patrem, sequen-
 dando in filios, violent, pactum, non
 pro more antiquorum victimæ com-
 munis, sed Agni pro ipsis occisi san-
 guine confirmatum. *Sanguinem in-*
strumenti pollutum duxit, in quo sanctifi-
catus est. Altera circumstantia ag-
 gravans est, quod Filium DEI, cujus
 in Baptismo facti sunt fratres, & qui-
 dem

dem veri fratres pedibus conculcent, Frater verò, ut observant Scriptores, dicitur est; quasi ferè alter. Hinc particularem fratres obligationem habent amandi se invicem, & frater fratrem velut alterum se honorandi. Ferè alter. Atque ideo verbis vix exprimi poterit, quanta Christo ab illo fiat injuria, quicumque, dum peccat, divitiarumque hanc cognationem contemnit, Filium Dei tam excelsum conculcat, affligit & blasphematur: & cur? ut tantum brutali alicui passioni suæ satisfaciatur. Deniq; Peccator Christianus præter injuriam & contemptum, quo Patrem afficit, & Filium, caelestem illam adoptionem, tamque sublimem aspernando fraternitatem, etiam Spiritum Sanctum despiciatui habet. *Spiritui gravi contumeliã facit.* Et quid est baptizare infantem aliquem? Estne fortè aliud, quam vivum Spiritui Sancto præparare templum, qui in eo debeat habitare? Quare sicut gravius est, crimen aliquod perpetrare in templo, quam in alio quovis loco profano, ita detestabilius est crimen à Christiano, quam ab Infideli commissum, ita ut omnis culpa nostra sit, ita loquendo, quasi species Sacrilegij. Quod si ita est, quomodo adhuc dicere audeatis, calum eorum etiam Christianorum commodo conditum esse; qui nolunt vivere, ut Christi cultores decet? Imò Sanctus Thomas concludit, quodvis peccatum Fideli & Infideli commune, quæcunque fuerit, sive furtum, sive fornicatio, sive odium, si modò paria sint cætera, severius in illo, quam in

R. P. Segneri S. I. Christ. Instr. Tom. III.

hoc punitum iri: idque propter majorem, quam habet, altissimorum gratiæ donorum, in Sacramentis acquiritorum, obligationem. *Peccatum non est minus in Fideli, quam in Infideli, sed multò majus. Nam peccata Fidelium in c. 2. aggravantur propter gratia Sacramenta, secundum illud: quanto magis putatis deteriora mereri supplicia. qui sanguinem testamenti, in quo sanctificatus est, pollutum duxerit &c.*

XVIII. Sed non sufficit, Christianum solùm à peccatis abstinere, illa respicere, quæ huic inimica sunt nomini, sed insuper bonum operari oportet, ea quæ sunt apta seclari. Arborea in Christi religionem transplantata, ipsòque Christi Salvatoris Sanguine irrigata, non solùm non debent germinare fructus mortis, sed vitæ fructus proferre debent; aliàs licet non ut noxiæ, tamen velut inutiles ad securim condemnabuntur. *Ue quid etiam terram occupat?* In veritate, quid faciendum certis quibusdam hominibus, qui nec calidi sunt, nec frigidi, sed solùm tepiditate suâ insolitâ Deo nauseam provocant? *Quid tu hic, aut quasi quis hic?* Mirabilis est hæc interrogatio, quâ unumquemque vestrum alloquitur; si vobis sufficit, nec homicidio aliquo, nec invidiâ, nec injustitiâ, nec adulterio inquinatos esse, sed si de bonis operibus non estis solliciti, neque crebrius Confiteri & Communicare, neque explanationi verbi Dei frequenter interesse, nec familiam bene educare, neque alijs pietatis & charitatis vacare operibus studetis *quid tu hic?* Quis es tu, quem in album baptizatorum

K

zatorum

zatorum relatum reperio? Esne tu Christianus? Ego ex plantis illis una es, quam Filius Dei ab æterno in vineam suam translocare, sudore suo irrorare; & sanguine suo roborare destinavit? At ubi fructus, quos expectat Dominus? Præter frondes nihil aliud video: *Quasi quis hic*: visitantur Tempia, sed mera ex consuetudine? auditur Missa, sed quomodo? Videntur quandoque aliqui hoc tremendo Sacrificio durante canibus suis inquietiores, impudentioresque; itur ad Vesperas, ad Supplicationes, ad Conciones sacras, sed temporis fallendi causâ. Hoc est, non verum, sed larvarum esse Christianum; hoc est locum occupare, nec fructum tamen ferre; hoc est non Fidelem, sed quasi Fidelem esse. *Quasi quis hic*. An non probrosum vobis videtur; Gloriosum sibi contemptoris Mundi, Carnis debellatoris, & imitatoris Christi vendicare nomen, vitâ verò perperam actâ, tam splendido nomini non respondere, non aliter quàm antiquæ illæ pyramides, quæ ab igne nomen mutuabantur, cùm tamen non nisi frigida essent saxa?

XIX. Evigilate ergo Charissimi, neque in animum inducite; satis esse Christiano, nihil mali agere. Seponite paulisper tot, & ita diversas negotiorum trucas, laboriosas familiæ curas, tam implicita inter homines commercia; quæ licet quoad substantiam non sint illicita, nihilominus numero opprimunt, nec debita erga Christum obligationi satisfaciendi, aut de eâ cogi-

tandi tempus relinquunt. Verum est, araneas telis suis non irretire apes, nec interficere; nihilominus laborantes impediunt, quo minus mel, dulce illud opus suum, conficiant, cujus gratiâ productæ sunt. Vos à Deo per Baptismum regenerati estis, ut tale elaboretis mel, quod mensæ Dei in celo inferri mereatur. An non videtis à nimijs illis, quibus crepundia caduca vos obtuunt, occupationibus in magno illo salutis negotio, ad quod ut Christiani vocati estis, vos impediti? Viliissimæ hæ araneorum telæ; quæ unico mortis afflatu dissipabuntur, beatissimum finem vestrum bonis operibus attingendum vobis eripiunt. Alium in posterum vivendi modum inchoare oportebit. Olim candida illa vestis, quæ recens baptizati indubantur Christiani, conservari solebat, ut si fortè contingeret, horum aliquem in persecutione tormentis victum fidem abnegare, in turpissimæ exprobrationis signum ostenderetur, & in illâ veste professionem à se Deo factam legeret, ejurata quæ illum pester Dei puderet. Non dubito, quin simile quid in morte nobis exprobraturus sit Diabolus; qui coram tribunalis Divino compariturus gloriosam Baptismigratiâ tam malè usurpata obijciat. Ajunt Julianam Apostatam victimarum magnâ copiâ Idolis immolarum sanguine conatum fuisse impio ausu Baptismum suum delere. Opus id erat factu impossibile. *¶ char-* æterem enim Sacramenta illa, ut dixi, animæ potentijs imprimunt, qui adeo

indelebilis est, ut nullâ vi creatâ eradi queat. Sed si unquam conatus hic fortiretur effectum, dicerem profectò, quibusdam perditâ conscientia Christianis profuturum, signum illud ab animâ eradere, quod damnatis alijs eodem notatis incredibili erit confusio- ni. Infideles, alijsque miseri reprobi hoc signo carentes, ita damnatis exprobrant Christianis: Isti & ista nomina sua mutavêre, ut se mortuos peccatis significarent; attamen multò plura quàm nos perpetravere. Nomen talis Sancti & Sanctæ mutati sunt, non ut vitam eorum imitarentur, sed planè diversam ab ea viverent. Hic frontem Cruce signatus fuit, ut publicus ejusdem esset defensor; ejus tamen usque ad mortem insensibilis hostis fuit. Illius ori sal impositus fuit ad significandum, quâ prudentiâ & sinceritate linguam suam regere deberet, sed quid non illa fecit? Usque in Cælû ei habenas laxavit, ad eò enormiter, ut ne quidem contumelijs in DEUM abstineret. Ille sacro Chrismate inunctus fuit, quasi Sacerdos altissimi futurus esset cultui Divino consecratus, in amplissimo hujus Mundi templo; illo tamen multo reverentiores fuêre Turcæ, qui templa sua & cæremonias nunquam tali temeritate, quâ iste, profanaverunt. Hic Mundo, Carni & Sathanæ renunciavit, sed quid amplius

facere illorum causâ potuit, si tria hæc idola supplici adoratione palâm colere decrevisset, qui eadem contracta conculcare debuerat? Hoc modo damnati isti loquentur, aut, meliùs dicam, ipsorum loco propria Christiani reprobi conscientia exprobrabit. tamque illustrem, tantæ perfectionis, & præmij impressum characterem quasi in supplicij & pœnæ instrumentum converteret. Quare, Dilectissimi mei, nostrâ interest tam luctuosum eventum occupare; dum tempus habemus, renovemus professionem nostram iterum toto corde, sicut in Baptismo fecimus, Mundo, Carni & Diabolo renunciemus, denuo vitam nomine nostro dignam inchoemus. Apud plerosque Religiosos in more positum est, quotannis semel solennia sua vota & professionem restaurare. Hos & vos, Charissimi, imitami. Diem vobis, aut Baptismi suscepti anniversarium, aut alium, qui vobis magis placebit, festivum seligite, quo pro immenso ad Christi Fidem vocationis beneficio iterum gratias agentes, id, quod in Baptismo Deo promisistis, confirmetis, faciliùsque satisfaciatis obligationi vestræ, cujus merces erit celestis illa hæreditas, cujus olim in Sacro fonte jus vobis colatum est.

